

dig; men hans Stilling — Daglejerstillingen — vilde blive lønnet i Forhold til, hvor meget og hvor godt Arbejde han som simpel Arbejder kunde præstere. Og om vi tænke os det omvendte Forhold, saa vilde nøjagtig det samme gjentage sig der: Var det umuligt i et demokratisk Land at tænke sig, at en Arbejder kunde — om end maaske gradvis — ved erhvervet Dygtighed eller af andre Grunde naa en Ministers Stilling? Hvad indtræder saa? Vil han i saa Fald blive lønnet efter samme Skala, som da han indtog Arbejderens Stilling. Nej, sikkert ikke! Hans Person vilde i Lønspørgsmaalet være ligegyldig; man vilde lønne ham efter den Stilling, han nu indtog, og man vilde aldeles ikke tage Hensyn til, hvilken Stilling han tidligere havde indtaget. — Nej, der gjøres ringe Forskjel paa Mand og Mand, men der gjøres Forskjel paa Stilling og Stilling, og Mændene lønnes derefter. *Men der gjøres Forskjel paa Mand og Kvinde, selv om Stillingen er ganske den samme.* Og det er denne Forskjel, jeg tilvisse tror, en Gang vil forsvinde, hvornaar, det er jeg ikke Profet nok til at kunne se.

Naar Hr. R. dernæst nævner, at det samme Arbejde lønnes forskjellig i forskellige Lande og saa overfører dette Forhold paa Forholdet mellem Mand og Kvinde, saa forekommer denne Overførelse mig lidt mærkelig. Det lyder for mine Øren, som om nogen f. Ex. sagde: *Fordi Arbejdslønnen er langt lavere i Frankrig end i andre Lande, derfor skulle de franske Kvinder have lavere Løn end de franske Mænd.* Var Arbejdslønnen særlig lav i Frankrig, saa vilde vel et saadant Forhold trykke baade de franske Mænd og de franske Kvinder, og jeg forstaar derfor ikke den Slutning, at de af den Grund skulde have lavere Løn.

Det Vaaben, der hyppigst anvendes mod Principet: *samme Løn for samme Arbejde*, og som ogsaa Hr. R. i stor Udstrækning har benyttet, er, at Arbejdet bør lønnes efter Behovet, og at Mands og Kvindes Behov er forskjelligt, hvorfor ogsaa deres Løn bør være forskjellig. Lad os derfor ogsaa undersøge dette Behov lidt nærmere. Som Hovedgrund til Mandens større Behov nævnes jo sædvanlig, at han er Familieforsørgeren. Men — efter at Hr. Overretssagfører Høgsbro paa given Foranledning paa Mødet i D. Kv. S. oplyste, at *begge Forældrene* efter Loven have lige Forsørgelsespligt mod Børnene, undrer det mig at se Hr. R. skrive: „Hvordan man vil komme til at stille